

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. An laicus, aut inferior Diacono ministrare unquam possit Eucharistiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

pari modo, ut publice constet penitentia, siue confessio, pro ratione status peccati, ita ut bona ipsius dispositio manifesta sit. Ita idem *ibid.* Ratio utriusque dicti est, quia sic Sacramentum dignè coram Deo, & hominibus tractabitur. Dixi, constet: nam si dubitetur de penitentia, non sufficit: quia possidet certitudo peccati: cum contra, si dubites de peccato; potes, ac debes illum communicare: quia possidet bona fama penitentis, atque adeo petens præsumitur bonus, ut supra innui n. 7.

24. At si peccator, quantumvis publicus, (qualis est v.g. meretrix publica) in mortis articulo sit constitutus; satis erit, ex eodem *ibid.* si pro temporis opportunitate, & angustia, vel ritè confiteatur, vel si hoc nequeat, signa contritionis exhibeat, iuxta ea quæ diximus cap. 5. §. 8. num. 16. & ad evitandum scandalum publicetur, quantum fieri potest, dicta confessio: de cuius publici peccatoris confessione vide quæ dixi in *Methodo Confessionis lib. 1. cap. 3. §. 5.* Ratio est, quia tunc, propter particulam, urgentemque necessitatem non est maior diligentia extorquenda, quam illa quæ commodè exhiberi potest, & ex alia parte de quolibet Fidei præsumitur, eo in articulo facere pro sua salute quantum potest. Addunt aliqui ad meretricem graviter deumbeantem in lupanari, seu loco publico peccati, etiam si confessio ritè fuerit, non esse deferendam Sacram Eucharistiam: esse, si in domo privata iaceat, propter reverentiam Sacramenti. Ita Ioan. Bapt. Novatus in *decis. moral. lib. 2. cap. 2. quest. 13.* Puto tamen, ubi hæc loca publicæ sunt esse servandam consuetudinem eius Ecclesiæ quæ potuit declarare, quid melius expediret, sicut ad terrorem aliarum. Nam cæterum Christi Dominus ad peccatores, præsertim contritos, libenter dicitur.

§. IV. An laicus, vel inferior Diacono ministrare unquam possit Eucharistiam

25. Docent aliqui cum Delugo de *Euch. disput. 18. sect. 1.* nonquam, ne ex commissione quidem Sacerdotis, nec urgente ulla mortis necessitate, hos posse, vel ubi, vel aliis ministrare hoc Sacramentum. Ratio est saltem antiquissima, & constans consuetudo Ecclesiæ in contrarium. Aliqui, in extrema necessitate, etiam aliis, & multo magis sibi concedunt, quando nullus esset Sacerdos, vel Diaconus, & infirmus sine Viatico, moretur, ita Suarez de *Euch. 7. disput. 7. 2. sect. 18. ultimo dicendum, & sect. 1. in fine.* Valent. tom. 4. *disput. 6. quest. 1. q. p. 1.* huius vero. Ratio est, quia non videtur id prohibitum, nec iure humano, nec divino: cum semper excepta intelligatur extrema necessitas.

26. Aliqui denique concedunt inferioribus Diacono, ne etiam laicis, ad se ipsos, instante morte, communicandos, non vero ad alios. Favet Layman, Suarez, alii, que cit. à Delugo *dicta sect. 1.* qui item fatetur id esse probabile. Ratio est, quia sic interpretantur hi consuetudinem in contrarium. Prædictæ sententiæ, etiam habent bonos auctores, nec spernendas rationes, sunt omnes, saltem propter auctoritatem extrinsecam, probabiles.

27. At, quot peccata committit, qui se ipsum in mortali communicat? Respondeo. Suarez de *Euchar. disput. 7. sect. 1. §. 1. sed queret aliquis*, docet in hoc peccato esse duas malitias alteram sacrilegæ receptionis, alteram inhil. his administrationis illud certum dico (quod nobis satis est) ex his constari unicum peccatum adeoque satis esse in confessione sic manifestare: *Communicavi me ipsum graviter indignè.* Sicuti qui celebrat in peccato mortali, satis se explicat, dicendo: *Celebravi indignè graviter.*

§. V. An extra sacrificium possit se ipsum Sacerdos communicare.

28. Lect probabiliter aliqui cum Filliuc. tom. 1. *tract. 4. cap. 9. num. 285.* negent, probabiliter Pars II.

etiam & alij cum Suarez de *Euchar. disput. 7. 2. sect. 3.* concedunt, posse Sacerdotem, non solum in extrema mortis necessitate; sed etiam devotionis causa se ipsum, extra sacrificium, communicare, si non adsit alius Sacerdos, qui ipsum communicare possit. Ratio est quia cum non adsit, pro hoc Sacramento, præceptum distinctionis personæ eius, qui recipit, & eius qui dat Sacramentum, sufficiens, & rationalis causa iudicanda est; absente alio Sacerdote Sacerdotem refici velle sacra Eucharistia. An id possit Sacerdos facere non solum mane, sed etiam post meridiem, vide supra §. 1. n. 5.

29. Quid si adsit Diaconus? Debere à manibus Diaconi accipere docent aliqui cum Fagund. *præcept. Eccl. 3. lib. 3. cap. 7. num. 7.* sed & alij posse docent, suis manibus; Sic Suarez *disput. 7. 2. sect. 3.* vide Delugo de *Euch. disput. 18. sect. 1.* utriusque probabiliter. Ratio prioris sententiæ est, quia nulla rationalis causa est sibi ministrandi. Ratio posterioris est, quia ex præsentia Diaconi, cui solum competit, ex commissione Sacerdotis, ministrare hoc Sacramentum, non impeditur ius Sacerdotis sibi ministrandi: nam potest uti iure suo, & non committere, & sic aderit carentia legitimi ministri. Id quod non potest dici, quando adest alius Sacerdos: hic enim de iure ordinario ministrat, atque adeo, præsentem ipso, qui potest, ille prior Sacerdos, cum non careat legitimo ministro, non iudicabitur habere rationabilem causam non observandi consuetudinem accipiendi Communionem extra sacrificium, à manibus legitime porrigentis.

§. VI. An Sacerdos possit communicare ministrare partem sua Hostia.

30. Puto aliquando fieri convenientissimè posse, Ita S. V. *Euch. num. 15.* Ioan. Sanchez in *select. disput. 22. num. 21.* Henriquez, Sylvester, Granadus cit. à Diana p. 5. *tract. res. 14.* Ratio optima ducenda est, cum Delugo de *Euchar. disput. 20. sect. 1. num. 69.* ex ipso Christi instituentis exemplo, qui fregit panem, & dedit. Cum igitur nihil in hoc Ecclesiæ expresse prohibuerit: si adsit causa rationalis, non efficitur à nobis damnetur. Non nego, si adsint aliæ particulæ consecratae, decentius particulam porrigi, cum ita ferat consuetudo: illud non, esse inconveniens, ex ipsa Christi primaria institutione docet.

Neque obstat consuetudo in contrarium: tum quia ego cum essem iunior, vidi Sacerdotes id facientes, sine umbra ut tunc mihi videbatur, scrupuli: tum quia, etiam si alicubi sit, non constat an habeat vim prohibitionis, cum non constet, an cuiusmodi consuetudo observetur, ut necessaria, & obligans (id quod ex Hurtad. de *Euch. disput. 2. diff. 9.* loquente de consuetudine consecrandi in Missa, constare debet ad hoc ut consuetudo habeat vim legis) an vero tantum ut quid decentius, seu, ut castigatius loquar, ut quid expeditius: fatemur enim quod per formulas minores, quæ sint in promptu facilis expediantur fidelium laicorum communionem, quam per partem Hostiæ Sacerdotis.

31. Obiicit. At in *Missali Romano de defectibus* Missæ iubetur, quod si Sacerdos, post consecrationem Hostiam incidat in mortuum, debeat ab alio Sacerdote finire Missa, & communicari infirmus Sacerdos, parte ipsius Hostiæ consecrata, quamvis, sit alia formula consecrata, hæc potius infirmo porrigenda sit: Hæc *ibid.* Ecce requiritur summa necessitas: nam solum conceditur, infirmo Sacerdoti, deficientibus aliis formulis. Respondeo hanc Rubricam esse bene intelligendam nam tota intentio Ecclesiæ, in hoc eventu est, ut infirmus Sacerdos participet de Sacrificio à se inchoato. Unde Gavantus in *Rubric. Missalis p. 3. tit. 10. num. 3. litt. A*, *ibid.* (*Dividat Hostiam*) sic habet. Ita convenit, quia partem habuit ille prior in consecratione. Ergo etiam in sumptione. Hæc Gavantus. Et sanè videtur statutum in c. *Reatum* 11. de *Consecrat. dist. 2. ibi.* Nam. quare erit illud Sacrificium, cui nec ipse Sacrificans particeps esse cognoscatur. Hoc

H 3 poli 63